

Arrest

nr. 107 055 van 22 juli 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ghanese nationaliteit te zijn, op 2 mei 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 27 februari 2013 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 juni 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 juli 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. VAN DER HASSELT en van advocaat A. DE MEU, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 9 augustus 2011 een asielaanvraag in, waarbij hij verklaarde op 1 juni 2011 het Rijk te zijn binnengekomen.

1.2. De adjunct-commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nam op 22 augustus 2012 de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

1.3. Op 2 juli 2012 legde verzoeker samen met M .A. P., een vrouw met de Belgische nationaliteit, een verklaring tot wettelijke samenwoning af bij de ambtenaar van de burgerlijke stand te Aarschot.

1.4. De gemachtigde van staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 17 september 2012 de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Tegen deze beslissing stelde verzoeker een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

1.5. Verzoeker diende op 24 september 2012, in functie van M. A. P., een vraag in tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

1.6. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 27 februari 2013 de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing, die verzoeker op 4 april 2013 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 24/09/2012 werd ingediend door:

Naam: [T.]

Voorna(a)m(en): [H.]

Nationaliteit: Ghana

[...]

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene heeft niet op afdoende wijze aangetoond een duurzame en stabiele relatie te hebben van tenminste twee jaar met zijn partner, zoals vereist door de wet van 15.12.1980. Betrokkene brengt onvoldoende bewijs aan dat zij als partners één jaar ononderbroken hebben samengeleefd voor de aanvraag of dat zij elkaar tenminste twee jaar kennen en voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 dagen of meer betreffen of dat zij een gemeenschappelijk kind hebben.

Betrokkene legt volgende bewijzen voor:

-Chatberichten: Betrokkene legt chatberichten voor van 11 juli. Echter, hierop is geen jaartal terug te vinden. Bijgevolg zijn deze conversaties onvoldoende bewijs van de stabiele en duurzame relatie.

-Verklaringen op eer door derden: De verklaringen van derden die werden voorgelegd kunnen niet in overweging genomen worden als voldoende bewijs van de stabiele en duurzame relatie gezien ze niet getoe[t]st kunnen worden op hun feitelijkheid en waarachtigheid.

-Foto: Betrokkene legt 1 foto voor zonder datum. Bijgevolg kan er niet nagegaan worden van wanneer deze foto dateert en kan op basis van de foto niet vastgesteld worden dat het om een duurzame en stabiele relatie gaat.

-Overschrijvingen: het rekeningafschrift van betrokkene dateert van 2012 en is bijgevolg te recent om te kunnen dienen als bewijs van de duurzame en stabiele relatie van tenminste twee jaar.

Er is bijgevolg niet voldaan aan de hierboven vermelde criteria en het recht op verblijf wordt daarom geweigerd aan betrokkene.

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen."

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding ten laste van verzoeker te leggen.

3. Over de ontvankelijkheid

Verweerder betwist de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing. Uit hetgeen hierna volgt zal blijken dat de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring samen dienen te worden behandeld, aangezien het beroep tot nietigverklaring slechts korte debatten vereist. In die omstandigheden is het niet nodig om de opgeworpen exceptie te onderzoeken.

4. Onderzoek van het beroep

4.1.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Hij verschaft volgende toelichting:

“Dat artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 bepaalt dat de opgelegde motivering in de akte, de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat zij afdoende moet zijn; Deze formele motiveringsplicht dient dus te voldoen aan twee aspecten met name er moet vooreerst een motivering zijn en deze moet daarenboven adequaat zijn.

Artikel 62 van de Vreemdelingenwet vermeldt uitdrukkelijk dat deze motiveringsplicht ook toepasselijk is in beslissingen die genomen worden aangaande vreemdelingen.

Dat de motiveringsplicht in een dergelijke beslissing bevestigd werd door het Hof van Cassatie in haar arrest d.d. 18 december 1996 en in de lagere rechtspraak;

(Zie Cass., 18 december 1996, P961535F, www.juridat.be; Cass., 28 januari 1987, Pas. 1987, I, 620; TVR. 1987, nr. 43, 32; J.T. 1987, 486; R.D.P. 1987\ 679; Rk. Luik, 30 november 1983, T.V.R. 1984, nr. 30,113; Cass. 18 december 1996, J.T. 1997, 173; T.B.R. 1997, 70; K.L Brussel, 4 september 1996, T.V.R. 1996, 188, K.I. Bergen, 24 augustus 1993,T.V.R. 1994, 98; Bergen, K.I., 3 mei 1996, R.D.E. 1996, p. 220; Luik, K.L, 5 mei 1992, J.L.M.B., 1994,p. 164; RK. Brussel, 23 februari2004; R.D.E. 2004, nr. 127, p. 53).

[...]

Een juridische motivering ontbreekt [in de bestreden beslissing], er wordt enkel verwezen naar "de wet van 15 december 1980": naar alle wettelijke bepalingen hierin vervat?

Verzoeker neemt kennis van de inhoud van de dan wel in de bestreden beslissing aangehaalde wettelijke bepalingen:

Dat artikel 52§4 KB 8 oktober 1981 voorschrijft:

“Indien het familielid alle vereiste documenten heeft overgemaakt, maakt het gemeentebestuur de aanvraag over aan de gemachtigde van de minister.

Indien de Minister of zijn gemachtigde het verblijfsrecht toekent of als er geen enkele beslissing is genomen binnen de termijn bepaald bij artikel 42, van de wet, geeft de burgemeester of zijn gemachtigde aan de vreemdeling een "verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie" overeenkomstig het model van bijlage 9.

De kostprijs die de gemeente kan vorderen voor de afgifte van deze verblijfskaart mag niet meer bedragen dan de prijs die geheven wordt voor de afgifte van een identiteitskaart aan Belgische onderdanen.

Wanneer het gemeentebestuur zich in de onmogelijkheid bevindt om onmiddellijk over te gaan tot de afgifte van deze verblijfskaart, dient het attest van immatriculatie te worden verlengd tot de afgifte van de verblijfskaart.

Indien de minister of zijn gemachtigde het recht op verblijf niet erkent, wordt het familielid van deze beslissing kennis gegeven door de afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 20, dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken.”

Dat in deze bepaling wordt verwezen naar artikel 42 Vreemdelingenwet dat stelt:

“§ 1 Het recht op een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk wordt zo snel mogelijk en ten laatste zes maanden volgend op de datum van aanvraag zoals bepaald in § 4, tweede lid, erkend aan de burger van de Unie en zijn familieleden onder de voorwaarden en voor de duur door de Koning bepaald overeenkomstig de Europese verordeningen en richtlijnen.

Bij de erkenning wordt rekening gehouden met het geheel van de elementen van het dossier.

Indien aan de voorwaarde betreffende de stabiele en regelmatige bestaansmiddelen bedoeld in artikel 40bis, § 4, tweede lid en in artikel 40ter, tweede lid, niet voldaan is, dient de minister of zijn gemachtigde, op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. De minister of zijn gemachtigde kan hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, doen overleggen door de vreemdeling en door elke Belgische overheid.”

Voor het overige worden er geen wettelijke bepalingen of rechtsgronden aangehaald door de verwerende partij. De juridische motivering is er bijgevolg niet.

Waar moet verzoeker in deze beslissing lezen aan welke voorwaarden hij dient te voldoen, welke bewijzen of documenten hij dient bij te brengen? In de aangehaalde bepalingen staat er hierover niets te lezen: hoe kan verzoeker dan zijn juridische argumentatie/verweer voeren als hij niet alle juridische voorwaarden kent?

Verzoeker kan enkel uit de feitelijke motivering in de beslissing afleiden dat men van oordeel is dat hij niet heeft bewezen dat hij een relatie van meer dan twee jaar heeft met mevrouw [P.].

Verzoeker wenst volgend arrest te citeren:

“Blijkens het administratief dossier werden twee verklaringen op eer van verzoeksters burens neergelegd. De eerste neergelegde, ondertekende noch gedateerde verklaring van de buurvrouw poneert kort dat verzoekster en haar partner op 15 december 2008 zijn gaan samenwonen en handelt vervolgens uitsluitend over de goede relatie tussen haar en verzoekster. De tweede neergelegde niet gedateerde verklaring van de buurman poneert dat hij verzoekster drie en een half jaar kent en haar partner twee jaar; dat ze geregeld samen uitgaan en bevat voornamelijk een steunbetuiging aan het paar. Gelet op de inhoud van deze verklaringen en gelet op het feit dat enkel deze verklaringen worden voorgelegd ten bewijze van de duurzame relatie van minstens een jaar, kan de Raad het niet kennelijk onredelijk achten dat de gemachtigde van de staatssecretaris, bij gebrek aan een reglementaire bepaling omtrent verklaringen op eer van derden in deze, in casu oordeelt dat de neergelegde verklaringen op eer niet aanvaard kunnen worden als een bewijs van een duurzame relatie aangezien ze een gesolliciteerd karakter hebben, want op aanvraag door de burens verstrekt, en aangezien in deze verklaringen geen concrete feiten vermeld worden die op hun waarachtigheid en objectiviteit getoetst kunnen worden, omstandigheid waar verzoekster niet kan voorhouden ervan onwetend te zijn.”

(Raad Vreemdelingenbetwistingen (2e k.) nr. 46.038, 8 juli 2010 <http://www.cce-rvv.be> (31 januari 2011); T.Vreemd. 2010 (samenvatting), afl. 4, 362.)

In casu is de situatie juist geheel anders en betreft het 8 verklaringen die verzoeker heeft neergelegd. Alle personen verklaren het koppel persoonlijk te kennen, sedert 2011 en dus zonder twijfel meer dan een jaar voorafgaand aan hun verklaring van wettelijke samenwoning of de aanvraag van verzoeker tot het bekomen van een verblijfsrecht.

Alle verklaringen zijn voorzien van een datum, zijn op eer gedaan en voorzien van een handtekening en een kopie van de identiteitskaart.

Alle betrokken personen verklaren ten allen tijde bereid te zijn om bijkomende uitleg te verschaffen. Gelet op de inhoud van deze verklaringen is dan ook voldoende bewezen dat er een duurzame relatie is.

Er is geen reglementaire bepaling voorhanden die voorschrijft wat er in een verklaring van derden dient vermeld te worden. Verzoeker en zijn partner zijn zoals andere koppels: zij gaan samen op bezoek bij familie en vrienden, gaan samen op stap,... hoe kunnen zij objectieve bewijzen bijbrengen van uitstappen en bezoeken: welke objectieve gegevens wil de verwerende partij dan bekomen?

Als deze verklaringen zouden zeggen ik was op plaats x met het koppel of zag hen samen op gelegenheid x, we aten samen in restaurant x,... hoe wil de verwerende partij dat dan gaan verifiëren?

De chatberichten die verzoeker heeft neergelegd zijn bijvoorbeeld een objectief bewijs en daarop repliceert de verwerende partij dan dat er hier geen datum op staat? Nochtans staat er hier wel degelijk een datum op, te weten 11 juli 2011 en de inhoud is duidelijk een gesprek tussen twee geliefden en geen gewone vrienden. De motivering is dus manifest onjuist.

Ook de foto die verzoeker heeft gevoegd is voorzien van een datum, met name 10 september 2011. Met het bankuittreksel wil verzoeker aantonen dat mevrouw [P.] aan verzoeker geld stort sinds de maand februari 2012, het is logisch dat zij dit niet zou doen voor om het even wie: hieruit blijkt tevens hun duurzame en stabiele relatie.

Verzoeker en zijn partner voldoen aldus wel degelijk aan deze voorwaarden. De beslissing van de verwerende partij berust op een foutieve motivering : waarom zouden de verklaringen van derden en de overige documenten geen bewijswaarde kunnen hebben? Minstens dienen zij als een begin van bewijs te worden aanzien.

Verzoeker moest bewijzen bijbrengen en deed dit ook: de stukken die hij meedeelde tonen aan dat hij en mevrouw [P.] een relatie hebben sedert de maand juli 2011. Mevrouw [P.] en verzoeker hebben daarna een hele periode over en weer gereisd omdat de ene in een asielcentrum verbleef en verzoekster te Aarschot.

Verzoeker is uiteindelijk in de woning van mevrouw [P.] ingetrokken omdat de lange reistijden niet echt aangewezen waren.

Dat verzoeker alle nodige stukken heeft overgemaakt aan de ambtenaar van de burgerlijke stand van de gemeente Aarschot binnen de gestelde termijn.

Dat er daarenboven een positieve woonstcontrole heeft plaatsgevonden door de wijkagent zodat het vaststaat dat verzoeker inwoont bij zijn partner.

Dat er geen enkele vraag tot bijkomende uitleg of stukken meer werd gericht aan verzoeker: dit is niet redelijk en getuigt van weinig zorgvuldig handelen in hoofde van de verwerende partij.

Verzoeker ziet niet in op welke wijze de inhoud van deze bepaling zou geschonden zijn, integendeel aan de gehele inhoud ervan werd voldaan: het bewijs werd geleverd van het bestaan van een relatie gedurende twee jaar. Men gaat toch niet zomaar van de ene dag op de andere een appartement huren samen, een bankrekening openen samen, een wettelijke samenwoning aan met iemand?

Er werd door de Belgische staat onzorgvuldig onderzoek geleverd naar de situatie van verzoeker. De minister van Binnenlandse Zaken heeft de plicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoelen op correcte feitenvinding. Dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden van de zaak. 'Bij de vaststelling en waardering van de feiten, waarop het besluit rust, moet de nodige zorgvuldigheid worden betracht (SUETENS, L.P. en BOES, M., administratief recht, Leuven, ACCO, 1990, 31)'. De bestreden beslissing komt tekort aan de zorgvuldigheidsplicht. Dit maakt dan ook onbehoorlijk gedrag uit van de Minister van Binnenlandse Zaken.

Het redelijkheidsbeginsel is een beginsel van behoorlijk bestuur. Dit betekent dat als de overheid een beslissing neemt dit in alle redelijkheid moet doen. Dit betekent dat alle belangen die bij de beslissing gemoeid zijn tegen elkaar moeten zijn afgewogen. Als het redelijkheidsbeginsel niet is toegepast, is er sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel.

De overheid heeft er zich in casu toe beperkt om op basis van de bekomen stukken meteen over te gaan tot het nemen van de bestreden beslissing, zonder verdere vraagstelling of oproeping van verzoeker en zijn partner."

4.1.2.1. De Raad dient te duiden dat de uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals deze voortvloeit uit artikel 62 van de Vreemdelingenwet en uit artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 tot doel heeft de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid een beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt (RvS 25 september 2002, nr. 110.667; RvS 10 december 2002, nr. 113.439; RvS 17 mei 2005, nr. 144.471).

Verzoeker betoogt dat in de bestreden beslissing een motivering in rechte ontbreekt. Het staat nochtans niet ter discussie dat verweerder in de bestreden beslissing uitdrukkelijk heeft verwezen naar artikel 52,

§ 4, vijfde lid van de Vreemdelingenwet en dat in dit artikel duidelijk is bepaald dat verweerder kan weigeren om een recht op verblijf te erkennen ten aanzien van een vreemdeling die stelt een familielid van een burger van de Unie te zijn.

Verzoeker meent evenwel dat verweerder om aan de formele motiveringsplicht te voldoen ook de wetsbepaling diende aan te geven waarin is vermeld aan welke voorwaarden een familielid van een burger van de Unie moet voldoen opdat hem een recht op verblijf zou kunnen worden toegestaan. De Raad dient in dit verband op te merken dat de bestreden beslissing een antwoord is op verzoekers aanvraag tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie. Verzoeker heeft door het indienen van deze aanvraag aangegeven van oordeel te zijn dat hij voldeed aan de wettelijke vereisten om een recht op verblijf als familielid van een burger van de Unie te genieten. Hij kan derhalve vervolgens niet voorhouden niet te weten wat de wettelijke basis is om een dergelijk recht op verblijf te kunnen laten gelden en dat het ontbreken van een uitdrukkelijke verwijzing naar deze wetsbepaling hem heeft verhinderd om zijn rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden. Verzoeker laat in zijn uiteenzetting trouwens duidelijk verstaan de wetsbepaling waarin de voorwaarden om een recht op een verblijf te kunnen laten gelden zijn opgenomen te kennen aangezien hij stelt *“niet in [te zien] op welke wijze de inhoud van deze bepaling zou geschonden zijn”* en dat *“aan de gehele inhoud ervan werd voldaan”*. Hij kan dan ook niet worden gevolgd in zijn standpunt dat een aanvullende vermelding van deze wetsbepaling vereist was en dat de motivering in rechte van de bestreden beslissing in casu niet afdoende zou zijn.

Daarnaast moet worden gesteld dat in de bestreden beslissing duidelijk is gemotiveerd op basis van welke feitelijke vaststellingen verweerder heeft geconcludeerd dat verzoeker geen recht op verblijf als familielid van een burger van de Unie kan laten gelden. Verweerder heeft namelijk uiteengezet dat verzoeker aangaf een duurzame en stabiele relatie te hebben met een Belgische vrouw, doch dat dit geenszins kon worden afgeleid uit de door hem voorgelegde stukken. Verweerder heeft tevens toegelicht waarom de verschillende door verzoeker aangebrachte overtuigingsstukken niet het bewijs vormen van het bestaan van een dergelijke relatie.

De in de bestreden beslissing opgenomen motivering is pertinent en draagkrachtig.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, wordt niet aangetoond.

4.1.2.2. In de mate dat verzoeker de motivering van de bestreden beslissing inhoudelijk betwist, voert hij de schending aan van de materiële motiveringsplicht, die in voorliggende zaak moet worden onderzocht in het raam van de bepalingen van artikel 40ter iuncto 40bis van de Vreemdelingenwet.

Artikel 40ter van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft:

- de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen;*
- de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4° die de ouders zijn van een minderjarige Belg, die hun identiteit aantonen met een identiteitsdocument en die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen.*

Voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3° bedoelde familieleden moet de Belgische onderdaan aantonen:

- dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt.*

Aan die voorwaarde wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen:

1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid;

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen;

3° worden de wachtuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt;

– dat hij over behoorlijke huisvesting beschikt die toelaat het familielid of de familieleden, die gevraagd heeft of hebben om zich bij hem te komen voegen, te herbergen en die voldoet aan de voorwaarden die gesteld worden aan een onroerend goed dat wordt verhuurd als hoofdverblijfplaats zoals bepaald in het artikel 2 van Boek III, Titel VIII, Hoofdstuk II, Afdeling 2 van het Burgerlijk Wetboek en over een ziektekostenverzekering beschikt die de risico's in België voor hem en zijn familieleden dekt. De Koning bepaalt, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de wijze waarop de vreemdeling bewijst dat het onroerend goed voldoet aan de gestelde voorwaarden.

Voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° bedoelde personen, dienen beide echtgenoten of partners ouder te zijn dan eenentwintig jaar.

Onder de voorwaarden vermeld in artikel 42ter en artikel 42quater kan voor het familielid van een Belg eveneens een einde worden gesteld aan het verblijf wanneer niet meer is voldaan aan de in het tweede lid vastgestelde voorwaarden.”

Artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3° van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“§ 2 Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:

1° de echtgenoot of de vreemdeling waarmee een geregistreerd partnerschap werd gesloten dat beschouwd wordt als zijnde gelijkwaardig met het huwelijk in België, die hem begeleidt of zich bij hem voegt;

2° de partner, die hem begeleidt of zich bij hem voegt, met wie de burger van de Unie overeenkomstig een wet een geregistreerd partnerschap heeft gesloten.

De partners moeten aan de volgende voorwaarden voldoen:

a) bewijzen een naar behoren geattesteerde duurzame en stabiele partnerrelatie te onderhouden.

Het duurzaam en stabiel karakter van deze relatie is aangetoond:

– indien de partners bewijzen gedurende minstens één jaar, voorafgaand aan de aanvraag, onafgebroken in België of een ander land te hebben samengewoond;

– ofwel indien de partners bewijzen dat zij elkaar sedert ten minste twee jaar, voorafgaand aan de aanvraag, kennen en het bewijs leveren dat zij regelmatig, telefonisch, via briefwisseling of elektronische berichten met elkaar contact onderhielden en dat zij elkaar in de twee jaar voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 of meer dagen betreffen;

– ofwel indien de partners een gemeenschappelijk kind hebben;

b) met elkaar komen samenleven;

c) beiden ouder zijn dan eenentwintig jaar;

d) ongehuwd zijn en geen duurzame en stabiele partnerrelatie hebben met een andere persoon;

e) geen personen zijn bedoeld in artikelen 161 tot 163 van het Burgerlijk Wetboek;

f) ten aanzien van geen van beiden een beslissing werd genomen op grond van artikel 167 van het Burgerlijk Wetboek en dit voor zover de beslissing kracht van gewijsde heeft verkregen;

3° de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen, voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de bedoelde geregistreerde partner over het recht van bewaring beschikt en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven;”

Artikel 40bis, § 4 van de Vreemdelingenwet stelt voorts:

“§ 4. De in § 2 bedoelde familieleden die burger van de Unie zijn, hebben het recht de in artikel 40, § 4, eerste lid, 1° en 2°, bedoelde burger van de Unie te begeleiden of zich bij hem te voegen voor een periode van meer dan drie maanden voor zover zij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervullen. Indien het familieleden betreft die geen burger van de Unie zijn, moeten zij de in artikel 41, tweede lid, bedoelde voorwaarde vervullen.

De in artikel 40, § 4, eerste lid, 2°, bedoelde burger van de Unie moet dan tevens het bewijs leveren dat hij over voldoende bestaansmiddelen beschikt op te voorkomen dat de in § 2 bedoelde familieleden tijdens zijn verblijf ten laste komen van het sociale zekerheidsstelsel van het Rijk, en dat hij over een verzekering beschikt die de ziektekosten van zijn familieleden in het Rijk volledig dekt. In het kader van de evaluatie van de bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met de persoonlijke situatie van de burger van de Unie, waarbij ondermeer rekening gehouden wordt met de aard en de regelmaat van diens inkomsten en met het aantal familieleden die te zijnen laste zijn.

De in artikel 40, § 4, eerste lid, 3°, bedoelde burger van de Unie kan zich enkel laten begeleiden of vervoegen door de in § 2, eerste lid, 1° en 2°, bedoelde familieleden, alsmede door zijn kinderen of door de kinderen van de familieleden bedoeld in 1° en 2° die te zijnen laste zijn, voorzover zij al naargelang het geval voldoen aan de in artikel 41, eerste lid of tweede lid bedoelde voorwaarde.”

Artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, samen met artikel 40bis, §§ 2 en 4 van dezelfde wet gelezen, voorziet in een verblijfsrecht van meer dan drie maanden voor de vreemdeling die de partner is van een Belgische vrouw, op voorwaarde dat deze vreemdeling en de Belgische vrouw een overeenkomstig de wet geregistreerd partnerschap hebben gesloten en zij een naar behoren geattesteerde duurzame en stabiele relatie hebben, zij met elkaar komen samenleven, zij beiden ouder dan 21 jaar en ongehuwd zijn en geen duurzame en stabiele partnerrelatie hebben met een andere persoon, zij geen personen zijn als bedoeld in de artikelen 161 tot 163 van het Burgerlijk Wetboek en er ten aanzien van geen van beiden een beslissing werd genomen op grond van artikel 167 van het Burgerlijk Wetboek. Tevens moet worden aangetoond dat de Belgische partner beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen, over een voldoende huisvesting en over een ziektekostenverzekering die de risico's in België dekt. Indien deze voorwaarden niet vervuld worden, kan er overeenkomstig artikel 52, § 4, vijfde lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen een beslissing tot weigering van verblijf getroffen worden overeenkomstig de bijlage 20 die desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat.

In voorliggende zaak heeft verweerder geoordeeld dat verzoeker in gebreke bleef een duurzame en stabiele partnerrelatie met M. A. P. aan te tonen.

De bewijslast inzake het aantonen van een duurzame en stabiele relatie ligt bij de aanvrager. Bij gebrek aan enige reglementaire bepaling aangaande de bewijsstukken die kunnen worden overgelegd is de bewijsvoering vrij. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding beschikt echter over een zeer ruime appreciatiebevoegdheid bij de beoordeling van de neergelegde stukken.

De criteria om vast te stellen of een relatie duurzaam en stabiel is zijn wel uitdrukkelijk door de wetgever bepaald.

Het duurzaam en stabiel karakter van deze relatie is aangetoond :

- indien de partners bewijzen gedurende minstens één jaar, voorafgaand aan de aanvraag, onafgebroken in België of een ander land te hebben samengewoond;
- ofwel indien de partners bewijzen dat zij elkaar sedert ten minste twee jaar, voorafgaand aan de aanvraag, kennen en het bewijs leveren dat zij regelmatig, telefonisch, via briefwisseling of elektronische berichten met elkaar contact onderhielden en dat zij elkaar in de twee jaar voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 of meer dagen betreffen;
- ofwel indien de partners een gemeenschappelijk kind hebben.

Het is niet betwist dat de door verzoeker bij zijn verblijfsaanvraag gevoegde documenten niet toelaten vast te stellen dat hij en M.A.P. een gemeenschappelijk kind hebben. Verzoeker maakt ook niet aannemelijk dat uit de door hem aangebrachte stukken kan worden afgeleid dat hij ten tijde van het indienen van zijn aanvraag tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie

– op 24 september 2012 – reeds gedurende minstens één jaar met M. A. P. samenwoonde. Hij stelt daarentegen dat hij pas in juni 2011 het Rik binnenkwam en in eerste instantie in een asielcentrum verbleef, terwijl zijn vriendin in Aarschot woonde.

Verzoeker betoogt louter dat hij wel degelijk het bewijs heeft geleverd van het bestaan van een relatie gedurende twee jaar.

Allereerst voert hij aan dat hij acht verklaringen heeft neergelegd van personen die op de hoogte zijn van zijn relatie en dat deze verklaringen gedateerd en ondertekend zijn en er ook een kopie van de identiteitskaart van de personen die deze verklaringen opstelden werd overgemaakt. Hij toont hiermee evenwel niet aan dat het standpunt van verweerder dat de inhoudelijke correctheid van deze verklaringen niet kan worden getoetst verkeerd is. Zijn bewering dat de personen die deze verklaringen opstelden bereid zijn om bijkomende uitleg te verschaffen en zijn verwijzing naar een arrest van de Raad waarin wordt gesteld dat niet kennelijk onredelijk is om geen bewijswaarde toe te kennen aan gesolliciteerde verklaringen doen aan deze vaststelling geen afbreuk.

Verweerder heeft met betrekking tot het document met “*chatberichten*” dat verzoeker overmaakte daarnaast niet zoals verzoeker stelt gemotiveerd dat er geen datum op dit stuk kan worden teruggevonden, doch wel dat er geen jaartal is vermeld. Deze vaststelling is correct. Verweerder kon dus oordelen dat dit stuk niet toelaat te bepalen sedert wanneer verzoeker en M. A. P. een relatie hebben.

De Raad kan voorts slechts vaststellen dat op de kopie van de door verzoeker voorgelegde foto geen datum vermeld is, zodat hij niet kan worden gevolgd in zijn betoog dat deze foto is voorzien van een datum en verweerder verkeerdelijk oordeelde dat niet kan worden nagegaan van wanneer deze foto dateert.

Verzoeker zet uiteen dat uit het door hem aangebrachte bankuittreksel kan worden afgeleid dat M. A. P. aan hem geld stort maar weerlegt hiermee de vaststelling niet dat het bankuittreksel dateert van 2012 en dus niet toelaat een duurzame en stabiele relatie vast te stellen. Verzoeker kan trouwens evenmin worden gevolgd in zijn standpunt dat wanneer een Belgische vrouw aan een vreemdeling twee maal geld overmaakt hieruit zonder meer blijkt dat deze personen een duurzame en stabiele relatie hebben in de zin van artikel 40bis, § 2, tweede lid, a van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker geeft daarenboven zelf aan dat hij pas na zijn binnenkomst in het Rijk, in juni 2011, M. A. P. leerde kennen en dat hij met haar in juli 2011 een relatie startte, zodat hij bezwaarlijk kan stellen dat hij en M. A. P. elkaar twee jaar kenden op het ogenblik dat de aanvraag tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie – op 24 september 2012 – werd ingediend.

Waar verzoeker voorhoudt dat alle stukken binnen de gestelde termijn werden overgemaakt en dat er een positieve woonstcontrole heeft plaatsgevonden, gaat hij eraan voorbij dat verweerder dit geenszins betwist in de thans bestreden beslissing en dat hij hiermee de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen geenszins ontkracht.

De beschouwingen van verzoeker laten geenszins toe te concluderen dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding beschikt.

Een schending van de materiële motiveringsplicht wordt dan ook niet aangetoond.

4.1.2.3. Nu geen kennelijke wanverhouding werd aangetoond tussen de overwegingen die de bestreden beslissing onderbouwen en het dispositief van deze beslissing kan verzoeker ook niet gevolgd worden waar hij stelt dat het redelijkheidsbeginsel werd geschonden (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

4.1.2.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel – dat verzoeker ook geschonden acht – legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Uit de gegevens van het dossier en uit wat voorafgaat blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen, zodat geen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan worden vastgesteld.

Tevens moet worden benadrukt dat het aan de vreemdeling die meent over een verblijfsrecht te beschikken toekomt om dit aan te tonen en dat op verweerder niet de taak rust om zelf verblijfsaanvragen met de nodige stukken te onderbouwen of gebreken in de bewijsvoering te ondervangen door bijkomende stukken op te vragen of personen te contacteren voor bijkomende toelichtingen. Uit het feit dat verzoeker niet alle nodige overtuigingsstukken bij zijn verblijfsaanvraag voegde kan worden afgeleid dat hij onterecht meende over een recht op verblijf te beschikken of dat hij zijn aanvraag niet op een degelijke wijze voorbereidde, doch niet dat verweerder onzorgvuldig optrad.

Het eerste middel is ongegrond.

4.2.1. Verzoeker voert in het tweede middel de schending aan van de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Zijn betoog luidt als volgt:

“Verzoeker heeft zijn familiaal en sociaal leven gedurende talrijke jaren op het Schengengrondgebied. Het privé- en familieleven worden beschermd door artikel 8 EVRM.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt dat iedereen een recht op eerbiediging van privé- en familieleven heeft. Dat artikel 8 EVRM het volgende zegt:

“Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.”

Dat een inbreuk op het recht op eerbiediging van het privéleven enkel mogelijk is indien de wet dit voorziet en voor zover dit nodig is in het belang van 's lands veiligheid, enz. (art.8,al.2 EVRM).

Men heeft niet onderzocht of er een evenwicht is tussen het doel van de bestreden beslissing en de schending van het fundamenteel recht dat de beslissing zal veroorzaken.

Huidige maatregel is volgens de mening van Verzoekende partij in strijd is met de Verdragsrechtelijke bepalingen als bepaald in artikel 8 E.V.R.M. (Recht op gezinsleven), gekoppeld met in 3 EVRM (vernederende behandeling).

Artikel 8 EVRM regelt het recht op een gezinsleven;

De regels die dit recht beperken dienen overeenkomstig art. 8.2. EVRM:

- 1. duidelijk te zijn (legaliteit):*
- 2. strekken tot bescherming van legitieme belangen en dus niet gebaseerd zijn op willekeur*
- 3. noodzakelijk zijn in een democratische samenleving (noodzakelijkheid).*

Aan de 3e vereiste is in casu geenszins voldaan, integendeel: hoe kan de verwerende partij verantwoorden dat het noodzakelijk is in een democratische maatschappij om verzoeker naar Ghana te repatriëren?

Uit het recht op eerbiediging van het gezinsleven vloeit overigens niet alleen een plicht voort voor de overheid om zich van inmenging in het gezinsleven te onthouden, maar ook een actieve verplichting, met name die maatregelen nemen die inherent zijn aan een effectieve eerbiediging van het gezinsleven (J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds.), Handboek EVRM, Deel 2 Artikelsgewijze commentaar, Volume 1, p.740).

Dat een terugleiding van verzoeker een schending inhoudt van het artikel 8 van het Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend op 4 november 1950 te Rome en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 en dus een vernederende behandeling uitmaakt conform artikel 3 EVRM.

Dat er bovendien geen enkele grondige afweging is gebeurd tussen enerzijds het leed welke bij verzoeker zou worden veroorzaakt door het feit dat verzoeker voor onbepaalde tijd het land zou moeten verlaten, en het door verweerder nagestreefde legitieme doel (belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen).

Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

[...] Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, dient Uw Raad in de eerste plaats na te gaan of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing.

Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, § 150).

Het is in deze duidelijk dat partijen er een familie-en gezinsleven op nahouden : zij vormen een koppel en gedragen zich als dusdanig. Dit is voldoende aangetoond aan de hand van de voorgelegde documenten.

Zij hadden ook nog talrijke andere documenten kunnen voorleggen zoals daar zijn GSM rekeningen, bankrekeningen, foto's van uitstappen, sms berichten,...

Het begrip 'privéleven' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip privéleven een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is aldus een feitenkwestie. Verzoeker is van mening dat hij voldoende heeft aangetoond dat er in deze een gezinsleven voorhanden is.

Aldus zal Uw Raad moeten nagaan of er in deze sprake is van een inmenging in het privé- en/of gezins- en familieleven. Dit [is] in deze duidelijk het geval.

Gaat het om een eerste toelating tot verblijf dan oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen {EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38}. Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets.

Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

Partijen hebben een liefdesrelatie.

Dat [a]rtikel 3 van het EVRM bepaalt dat "Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen".

Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer;“

4.2.2.1. De Raad merkt op dat verzoeker zich beroept op het gezins- of familieleven dat hij heeft met M. A. P., een vrouw met de Belgische nationaliteit. De aan de Raad voorgelegde stukken laten evenwel niet zonder meer toe te besluiten dat de relatie die verzoeker met M. A. P. heeft voldoende hecht is om te vallen onder de bescherming die geboden wordt door artikel 8 van het EVRM. Het gegeven dat verzoeker en M. A. P. voor de ambtenaar van de burgerlijke stand van Aarschot een verklaring tot wettelijke samenwoning ondertekenden en dat werd vastgesteld dat zij op hetzelfde adres verblijven toont op zich niet aan dat er een effectief beleefd gezins- of familieleven is en verzoeker weerlegt ook geenszins verweerders vaststelling dat hij geen overtuigingsstukken heeft aangebracht die toelaten het bestaan van een stabiele en duurzame relatie te staven. Verzoeker licht enkel toe dat hij nog talrijke andere documenten had kunnen voorleggen, doch deze bewering blijft ongestaafd.

Zelfs in de veronderstelling evenwel dat verzoeker en M. A. P. effectief een gezinsleven zouden hebben, dan nog moet worden vastgesteld dat de bestreden beslissing niet tot gevolg heeft dat verzoeker enig bestaand verblijfsrecht wordt ontnomen. Verzoeker toont met zijn uiteenzetting ook niet aan dat hij enkel in België een gezinsleven kan hebben en dat het niet mogelijk zou zijn om een gezinsleven te ontwikkelen in zijn land van herkomst of elders. Er blijkt derhalve niet dat er sprake is van een effectieve inmenging in het gezinsleven van verzoeker of dat op verweerder enige, uit artikel 8 van het EVRM voortvloeiende, positieve verplichting zou rusten om verzoeker toe te laten tot een verblijf op het Belgisch grondgebied.

Verzoeker maakt ook niet aannemelijk dat enig aspect van het door artikel 8 van het EVRM beschermde privéleven door de bestreden beslissing in het gedrang wordt gebracht.

Nu geen schending kan worden vastgesteld van artikel 8, eerste lid van het EVRM dient geen verdere toetsing aan het tweede lid van deze verdragsbepaling te worden doorgevoerd.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

4.2.2.2. Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM verwijst verzoeker naar het leed dat gekoppeld is aan een scheiding van M. A. P. Los van de vaststelling dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij een duurzame en stabiele relatie heeft met M. A. P. en dat niet blijkt dat hij en M. A. P. niet in zijn land van herkomst of elders samen kunnen verblijven verhindert de bestreden beslissing verzoeker ook niet om, mits het respecteren van de bepalingen van de Vreemdelingenwet, alsnog een aanvraag in te dienen om tot een verblijf in het Rijk te worden toegelaten of gemachtigd. Het feit dat verzoeker het bevel gegeven wordt om het grondgebied te verlaten – wat niet impliceert dat hij niet meer zal kunnen samenwonen met M. A. P. – is dan ook onvoldoende zwaarwichtig om te kunnen besluiten dat hij wordt onderworpen aan een vernederende behandeling en dat artikel 3 van het EVRM is geschonden.

Het tweede middel is ongegrond.

5. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig juli tweeduizend dertien door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK